

Mulțumiri.....	xi
Introducere.....	xv
Spuneți-ne ce părere aveți.....	xvii
1. DARURILE DE PE URMĂ	
Un dar în afara timpului.....	2
Un trandafir pentru mama.....	7
Ultimul răs al mamei.....	11
Sunt bine, mamă și tată.....	14
A fost să fie.....	17
Un dar surpriză pentru mama.....	21
Un dar de credință.....	24
O să-ți fac un curcubeu.....	28
Șapte albe, patru roșii, două albastre.....	32
Moștenirea vie a lui Joseph.....	36
Să îți amintești de mine.....	41
Cutia de creioane.....	43
2. PUTEREA SPRIJINULUI	
Inconfundabilele după-amieze de marți.....	46
Atât de tânăr.....	51
Să fii acolo.....	57
Forțe noi.....	59
Înțelepciunea unui copil.....	63
O lumină în întuneric.....	66
3. CUM SĂ FACI FAȚĂ DOLIULUI ȘI SĂ TE VINDECI	
Supărarea.....	70
Iubirea și apa.....	71
Garrit.....	76
Grădina lui Ashley.....	84
Două răspunsuri la o singură rugăciune.....	87
Jalea mea e ca un râu.....	90
Moștenire de iubire.....	91
Înmormântarea lui Chris.....	96
Timp de jale, timp de iubire.....	98
Scrisoarea.....	99
Crăciun la stația de pompieri.....	103
Jalea îi ajută pe alții.....	109

Lasă corpul să se jelească..... 114

4. CEI DE CARE NE VA FI DOR

Ziua Tatălui..... 120

Povestea bănuțului..... 124

Viața secretă a lui Bubba..... 126

Fiul meu, un uriaș blând, moare..... 130

Mai departe..... 133

Deschiderea campionatului în Rai..... 138

Niciodată bun la rămas bun..... 141

5. MOMENTE DEOSEBITE

Urme de nori de glorie..... 146

Excursia la plajă..... 151

Eu tot o aleg pe „mama”..... 153

Balerina..... 159

Vitriliul mamei..... 163

Nu vreau să merg fără tine alături..... 167

Îți doresc destul..... 171

Accelerarea..... 173

Orizontul..... 177

6. GÂNDURI ȘI ÎNVĂȚĂTURI

Cireșe în glazură de ciocolată..... 180

Amintește-ți cu curaj..... 184

Vocea tatălui meu..... 187

Ce m-a învățat moartea..... 192

Ține-ți furculița..... 195

7. CUM TRĂIEȘTI DIN NOU

Peștișorul din nufăr..... 200

Speranța e mai tare ca supărarea..... 204

Miracolul darului lui Gary..... 209

Când alegi să trăiești..... 214

Cutia-Mama..... 220

Evoluție..... 223

Cine e Jack Canfield?..... 225

Cine e Mark Victor Hansen?..... 227

Cine a contribuit 229

Crăciun la stația de pompieri

Încercând să ne gândim cum putem să avem o contribuție majoră, nu trebuie să ignorăm micile contribuții zilnice pe care le putem avea și care, în timp, se adună și fac o contribuție majoră, pe care adesea nu o putem prevedea.

- Marion Wright Edelman

...stătea

în ușa stației

încadrată de fulgi

cât o mână de bebeluș.

Fulgi albi și gri,

ce cădeau ca niște îngeri

ce nu puteau să reziste fără să danseze puțin în părul ei.

Ca Moș Crăciun, aducea bucurie,

Cu mănunchiul ei umflat de ursuleți de pluș

Și cu elefanți lănoși

cu fețele vârate

în sacul opac,

sperând să scape,

să aibă o șansă să fie din nou ținuți

în niște mâini micuțe,

aproape de obrăjori...

Luna decembrie în Seattle e cețoasă și cenușie ca oțelul, la fel ca navele și port-avioanele marinei care spintecă regulat apele noastre. De trei sau patru ori în fiecare iarnă, o zăpadă grea și umedă de Puget Sound îndoie crengile de cedru și cucută și covorul de ferigi al pădurii cu o minunăție albă. Zăpada ne acoperă cu poleială drumurile șerpuitoare și transformă fiecare deal într-un tobogan pentru copiii și adulții care încă și-ar mai dori să fie copii.

Pentru un locotenent de stație de pompieri, ea umple nopțile cu accidente, vehicule abandonate și pene de curent. Eu apuc să dorm puțin în schimburile cu zăpadă, dar bucuria pe care vizitatorul nostru de gheață o aduce copiilor merită toată agitația și deruta.

Asaltul de zăpadă dinainte de Crăciun deja începuse de vreo două ore, iar stația mea deja răspunsese la trei accidente la oră de vârf. Se făcea cafea proaspătă. Toate semnele indicau o noapte de nesomn și de extremă agitație. Eram sigur că ciocănitul la ușa stației era al vreunul șofer rătăcit sau al vreunui trecător care raportează încă un accident pe șoseaua aglomerată cu patru benzi care se afla imediat dincolo de rampa stației. Mă înșelasem.

I-am dat vreo treizeci și cinci de ani. Era o femeie de statură fragilă, cu părul vinețiu, care stătea în prag, afară, și zâmbea printre fulgii de zăpadă de dimensiunea unui dolar de argint. Am invitat-o înăuntru și i-am oferit prima cană din cafeaua noastră de stație, proaspăt făcută, făcând-o să râdă zgomotos cu comentariul meu că nu aveam la îndemână un cuțit ascuțit, ca să o tai. Mi-a acceptat oferta și și-a scuturat crusta de zăpadă de pe cizme, intrând. Ținea în mâna stângă un sac de gunoi de bucătărie, umflat, înclinându-se puțin ca să compenseze greutatea.

Și-a scuturat zăpada din păr și și-a suflat în palme până i-am turnat o cană din înmiresmata cafea java de la stație. „Ce doriți la cafea?”, am întrebat-o peste umăr.

„Neagră, mulțumesc”, a răspuns ea.

Am dus cele două căni aburinde prin bucătărie și una i-am dat-o ei. Ea a învăluit cana caldă cu amândouă mâinile, a zâmbit și mi-a mulțumit. Sorbind din cafea, am făcut speculații, discutând dacă zăpada timpurie însemna sau nu că ne așteaptă o iarnă grea. Ea a râs din nou când i-am spus că aveam să fac o grămadă de bani în plus dacă aduceam o instalație de dezăpezire și o puneam la ușă.

M-am uitat la sacul ei alb, de plastic. Probabil că mi-a văzut întrebarea fluturând pe față, pentru că a zâmbit și mi-a răspuns înainte să pot să întreb. „N-am putut să mă hotărâsc să vin aici în primii trei ani”, a început ea. Vocea îi tremura puțin, pe când vorbea. „Îmi pare rău că mi-a trebuit atât de mult să spun „mulțumesc”, dar iată-mă.”

Acum imaginea era mai clară, dar încă nu aveam toate piesele puzzle-ului. „Doamnă...?”

Ea și-a înclinat capul și a făcut un gest către sacul pe care îl pusese încet pe gresia de la intrare. „Astea au fost ale fiului meu.” Prin gura sacului ieșea un castor cu dinți lați, negru-marونی. Sub castor vedeam un sortiment de vreo douăzeci de jucării de animale de pluș. Arătau ca o gașcă de creaturi răsculate de la grădina zoologică, pregătindu-se să evadeze.

Când mi-a spus numele fiului ei, am văzut și ultima piesă din puzzle. El fusese o victimă pe autostradă, cu câțiva ani în urmă – o altă pierdere sfâșietoare, un copil pe care nu l-am putut salva. Murise chiar înainte de sărbători. Nu pot să-mi imaginez că ar fi vreun moment potrivit în care să-ți moară un copil, dar mi se pare că să trebuiască să înduri o astfel de pierdere devastatoare în loc de sărbători ar adăuga o notă finală de cruzime.

Pentru o clipă, am amuțit. Nu-mi venea nimic în minte, așa că n-am spus nimic. M-am uitat la picăturile de umezeală din părul ei. Ea a inspirat profund, a zâmbit și a spus: „Acum nu pot să le găesc o utilizare, așa că mă gândeam dacă ați putea să le dați cuiva.” S-a oprit. „Adică, la niște copii care au nevoie de ele.”

Ca multe alte stații de pompieri, unitățile noastre de prim ajutor au la ele câteva animale de pluș. Atunci când un copil e rănit sau bolnav, un ursuleț de pluș poate că nu o să ușureze durerea, dar aduce alinare. E un tovarăș care înțelege și care nu se plânge dacă e strâns prea tare. Femeia asta știa despre programul nostru de dat ursuleți și ne oferea o colecție deosebită.

M-am gândit să întreb: „Sunteți sigură?”, dar n-am făcut-o. Privirea din ochii ei mi-a spus că nu ajunsese la această decizie cu ușurință. „Mulțumesc”, am spus. M-am gândit cu atenție, apoi am adăugat: „Nu cred că o să știți vreodată cât de mulți copilași o să atingeți, prin asta.”

„Sper să aveți dreptate”, a spus ea. „Sunt sigură că el ar fi bucuros să știe că împarte cu cineva care are nevoie de ajutor.”

„Nu terminați cafeaua?”, am întrebat. Ea se îndrepta deja către ușa de la intrare, lăsând cana încă aburindă, pe jumătate plină, lângă a mea, pe masă. „Nu. Trebuie să ajung acasă înainte să se înrăutățească vremea de tot.”

I-am ținut ușa deschisă și i-am spus să conducă atent. A râs din nou și a spus: „Mai bine așa face-o. Nu vreau să fiu următorul dumneavoastră pacient!” S-a oprit pentru o clipă, apoi s-a întors și a spus: „Mulțumesc.”

Am dat din mână și am răspuns: „EU vă mulțumesc. Și Crăciun fericit!”

Soneria stației a pornit din nou, de data asta trimitându-mi echipajul de salvare la o femeie în travaliu. Patruzeci de secunde mai târziu, unitățile de prim ajutor albe și albastre au ieșit din stație și au pornit în goană pe autostradă, cu cele două alarme sonice gemene reflectând zăpada involburată. Singur, m-am întors la cafeaua mea și la sacul cu animale de pluș.

Am îngenuncheat lângă el, scoțând micile creaturi una câte una. Un hipopotam de pluș, un ursuleț cu verde și mov și un vultur pleșuv cu un cioc extraordinar de mare și cu aripi blege care i se înfășurau în jurul corpului.

M-am întrebat câte amintiri conținea sacul. De câte ori un băiețel adormise, legănând pe unul din ele. De câte ori auziseră un secret de copilărie șoptit, de câte ori auziseră o rugăciune spusă înainte de culcare? M-am gândit la fiul meu, A. J. și la colecția lui de dinozauri de pluș. În situația mamei acesteia, oare aș fi avut vreodată curajul să dau astfel de amintiri prețioase? Am adunat animalele de pluș și le-am pus înapoi în sac, apoi am pus cu atenție sacul în depozitul nostru. În dimineața următoare am spus echipajului care venea despre noile noastre provizii de jucării.

Zilele se scurtează din nou, nopțile sunt mai reci și se apropie sărbătorile. A trecut aproape un an de când mama aceea ne-a dat darul ei unic. N-am vorbit cu ea de atunci. Ea n-a trecut pe la noi și nici n-a sunat. Dar dacă o să o facă, știu sigur ce o să-i spun.

O să-i spun despre fetița de nouă ani, a cărei casă a ars. N-a dat drumul o clipă la hipopotamul acela. Sau despre băiețelul de zece ani al cărui picior fusese sfărâmat în trei locuri, după ce fusese aruncat de pe un cal. La început nu vrusese copoiul mic cu maro și alb, dar cinci minute mai târziu îl ținea strâns la piept. Iar ursului alb ca zăpada pe care i l-am dat copilului de cinci ani care avea febră mare i-am spus Fritz și am făcut un băiețel bolnav să zâmbească.

Astea sunt singurele povești pe care le știu. Sunt multe pe care nu le-am auzit și pe care probabil că nu le voi auzi niciodată. Dar știu un lucru: fiecare animal de pluș poartă o poveste deosebită, pe care a făcut-o posibilă darul de iubire al unei mame. O poveste de necaz, de durere și de frică, întretesută cu un fir de alinare pe care numai un animal de pluș poate să îl aducă. Pentru fiecare jucărie pe care a ținut-o în brațe cândva fiul unei femei, acum există un curcubeu în furtuna unei alte familii. Oare poate să existe mod mai perfect de a înscrie moștenirea copilului tău pe pereții istoriei?

• Aaron Esp

Sunt bine, mamă și tată

Poate că nu sunt stele, ci niște deschizături în cer, prin care iubirea celor dragi pe care i-am pierdut se scurge și strălucește peste noi, ca să ne dea de știre că sunt fericiți.

• Inspirat dintr-o legendă a eschimoșilor

Când m-am întors acasă de la înmormântarea unui membru al bisericii, fiica mea mai mare, Jenny, m-a întrebat despre slujbă. Fusesem foarte mișcată de o poveste pe care o spusese preotul, despre o libelulă, așa că i-am spus-o și lui Jen.

Un grup de gândaci de apă vorbeau într-o zi despre cum au văzut alți gândaci care se cățarau pe o frunză de nufăr și apoi dispăreau din vedere. Se întrebau unde puteau să se fi dus ceilalți gândaci. Și-au promis unul altuia că, dacă vreunul din ei ajunge vreodată pe frunza de nufăr și dispăre, o să se întoarcă și să le spună celorlalți unde fusese.

Cam la vreo săptămână după aceea, unul dintre gândacii de apă s-a cățarat pe frunza de nufăr și a ieșit pe partea cealaltă. Stând acolo, s-a transformat într-o libelulă. Corpul lui a căpătat un luciul irizat, iar din spate îi ieșeau patru aripi minunate. Libelula a fluturat din aripi și și-a luat zborul, făcând bucle și rotindu-se prin cerul luminat de soare. În miezul zborului ei plin de bucurie, și-a amintit de promisiunea pe care o făcuse, să se întoarcă și să le spună celorlalți unde ajunsese. Așa că libelula s-a lăsat pe suprafața apei și a încercat să intre din nou în apă, dar oricât ar fi încercat, n-a

putut să se întorcă.

Libelula și-a spus în sine: *Ei bine, am încercat să îmi țin promisiunea, dar chiar și dacă m-aș întoarce, ceilalți nu m-ar recunoaște, în noul, mărețul meu corp. Cred că o să trebuiască să aștepte până se urcă și ei pe frunza de nufăr, ca să afle unde m-am dus și ce am devenit.*

Când am terminat de spus povestioara, fiica mea a spus, cu lacrimi curgându-i pe obraji: „Mama, e foarte frumos!” Am fost de acord cu ea și am mai vorbit o vreme despre poveste.

Două zile mai târziu, duminică dimineața devreme, pe 9 iulie 1995, Jenny a venit la mine în cameră și m-a trezit, să-mi spună la revedere înainte să plece la servici, la o stațiune de pe lacul Okoboji. Am îmbrățișat-o și am sărutat-o, și i-am spus că ne vedem deseară, când aveam să mă duc la lac, pentru o săptămână de vacanță. Am întrebat-o dacă mâncase ceva la micul dejun și dacă se trezise bine, pentru că stătusem până târziu cu o seară înainte. Știam că e obosită.

„Da, mamă, ne vedem mai târziu.”

După câteva ore a început cel mai urât coșmar al nostru. Jenny fusese implicată într-o coliziune frontală și era transportată cu avionul la Sioux Falls, în South Dakota. Gândurile m-au năpădit: *De ce nu i-am făcut micul dejun? I-am spus că o iubesc? Dacă aș fi ținut-o cu mine câteva minute mai mult, oare lucrurile ar fi stat altfel? De ce n-am îmbrățișat-o un pic mai îndelung? De ce n-am ținut-o acasă în vara aia, în loc să îi dau voie să lucreze la lac? De ce? De ce? De ce?*

Am luat avionul la Sioux Falls și am ajuns la prânz. Jen a noastră era rănită mortal și a murit la ora zece, în seara aceea. Dacă Dumnezeu mi-ar fi dat o alegere, aș fi schimbat locul cu ea într-o secundă. Jenny avea atât de multe de dat lumii ăsteia. Era așa de deșteaptă, de frumoasă și de iubitoare.

În vinerea aceea, soțul meu și cu mine ne-am dus la lac, să ne vedem rudele și ne-am oprit să vedem locul unde se petrecuse accidentul. Nu-mi amintesc prea multe, dar știu că am fost isterică, încercând să îmi dau seama ce se întâmplase și de ce.

Părăsind scena accidentului, l-am rugat pe soțul meu să mă ducă la o seră, căci aveam nevoie să am în preajmă flori frumoase. Pur și simplu nu puteam încă să dau ochii cu nimeni.

Mergând către partea din spate a serei încălzite, am auzit un fluturat de aripi, ca și cum o pasăre sau un colibri ar fi lovit în acoperiș. Eu mă uitam la un trandafir frumos, când o libelulă frumoasă și mare a aterizat la o lungime de braț de mine. Am stat și m-am uitat la această minunată creatură și am plâns. Soțul meu a intrat. M-am uitat la el și am spus: „Jenny ne spune că e bine.” Am stat și ne-am uitat la drăgălașa libelulă vreme îndelungată, iar când am ieșit din seră, libelula a rămas pe trandafir.

Câteva săptămâni mai târziu, soțul meu a intrat în fugă în casă, spunându-mi să vin repede afară. Când am ieșit pe ușă, n-am putut să-mi cred ochilor. Erau sute de libelule, care zburau în fața casei noastre și între casa noastră și a vecinului. Nu văzusem niciodată atât de multe libelule la un loc în oraș, iar lucrul cel mai ciudat era că erau doar lângă casa noastră.

Nu e chip ca aceste două experiențe să fi fost doar niște coincidențe. Au fost mai mult decât atât. Au fost mesaje de la Jen.

De fiecare dată când văd o libelulă, amintiri minunate despre fiica mea îmi sărută inima îndoliată.

• *Lark Whitemore Ricklefs*

Miracolul darului lui Gary

Înainte să plece la servicii, soțul meu, Gary, îmi spunea întotdeauna: „Te iubesc.” Dar în ziua aceea a plecat înainte să mă trezesc.

Uitându-mă în urmă, mi-aș dori să mă fi trezit și să îl fi sărutat de plecare. Dar de unde să știu că nu mai aveam să primesc altă șansă?

Vreme îndelungată, astfel de amintiri îmi sfâșiau inima. Apoi, cinci oameni foarte speciali m-au ajutat să mă vindec.

Gary și cu mine ne întâlniserăm cu șaisprezece ani înainte, la o întâlnire „oarbă”. Ne-am îndrăgostit și, după cinci luni, eram căsătoriți. După ce au venit fiii noștri, Jerrod și Casey, fericirea noastră era completă. Eu predam la școală, iar Gary lucra ca sudor. Îmi plăcea viața noastră împreună.

Și apoi, chiar înainte de prânz, în dimineața aceea, a sunat telefonul.

„Gary a căzut de pe o bârnă la șantier”, mi-a spus un coleg de-al lui. „E la urgență.”

Să nu fie rănit rău! m-am rugat eu. Dar la spital, un doctor mi-a spus că Gary avea o rană gravă la cap și că avea nevoie de operație.

După operație, mi s-a dat voie să-l văd pe Gary. „Sunt aici!”, m-am înecat eu.

El mi-a strâns mâna și asta m-a umplut de speranță. Dar până dimineață, starea lui s-a înrăutățit, iar doctorii au indus o comă, pentru a reduce umflătura din creier.

I-am adus pe băieți să-l vadă. „Tata este conectat la o mașină care-l ajută să respire, așa că nu poate să vorbească”, am spus. „Dar voi puteți să vorbiți cu el.”

Auzindu-i pe băieți cum se roagă: „Te rog, fă-te bine!”, n-am putut să-mi opresc lacrimile.

La șase zile după accident, doctorul mi-a spus: „Îmi pare rău... Gary e în moarte cerebrală.”

Jalea mă sfâșia, iar doctorul m-a întrebat dacă aș lua în calcul donarea de organe. Gary și cu mine nu discutaserăm niciodată despre asta, dar m-am gândit la ce om bun fusese. Întotdeauna gata să ajute, se oferea voluntar la biserică și tăia lemne pentru vecini pe viscol. Știam ce ar fi vrut.

Luând mâna lui Gary, am plâns: „O să-i cresc pe băieți într-un fel care o să te facă mândru. O să îmi fie dor de tine.”

În ziua aia, Gary a dăruit viață la cinci oameni.

După înmormântare m-a cuprins disperarea. Dar fiii mei aveau nevoie de mine, așa că mă forțam să mă scol dimineața. Am mers și la servicii. Acasă, îmi ascundeam lacrimile de fiecare dată când puneam masa pentru trei, în loc de patru.

Băieții sufereau și ei. Jerrod, de cincisprezece ani, a devenit tăcut, iar Casey, care avea unsprezece ani, și-a pierdut repeziciunea cu care zâmbea.

Singura consolare micuță era speranța că Gary i-a ajutat pe alții. Dar nu știam cine erau primatorii și îmi era frică să aflu.

Apoi, după câteva luni, am primit o scrisoare. „Mă numesc Cindy Davis”, am citit. „Sunt persoana care a primit plămânul soțului dumneavoastră. Mulțumesc că mi-ați dat viață... Voi fi mereu recunoscătoare.” *Oh, Gary!* am jehit eu. *Ai făcut ceva minunat!*

I-am răspuns și i-am scris că mă bucur că se simte mai bine. Apoi Cindy mi-a scris înapoi și m-a întrebat despre Gary. Cum era el?

„Gary a fost un tată bun, un prieten generos și un soț iubitor”, am răspuns eu. „Îi plăcea să mă facă să râd, dar era și romantic.”

Curând, corespondam, iar faptul că le citeam băieților scrisorile lui Cindy ne mai ușura durerea.

Dar tot plângeam în fiecare zi. Și în ziua care ar fi trebuit să fie aniversarea a cincisprezece ani de căsnicie, am pus trandafiri la mormântul lui Gary. În fiecare an, el îmi dăduse câte un buchet de

flori, dar acum tot ce aveam erau niște amintiri. „Îmi e dor de tine!”, am jelit eu.

M-am dus acasă, cu jalea aproape la fel de proaspătă ca în ziua când murise Gary.

Devreme, în seara aceea, a sunat soneria. Cineva îmi trimisese un buchet de trandafiri. Dar cine? Apoi am citit cartea de vizită: „Aniversare fericită, de la Cindy.” „Ce lucru minunat a făcut!”, am plâns eu.

Mai târziu, în aceeași seară, a sunat telefonul. „Sunt Gary Myers, persoana care a primit inima soțului dumneavoastră”, a spus un bărbat. Mi-a explicat că el și Cindy păstrasera legătura, iar când ea îi spusese ce zi era azi, el se gândise că era momentul cel mai potrivit ca să îmi mulțumească.

Trandafirii, telefonul, căldura liniștitoare pe care am simțit-o dintr-odată – era ca și cum Gary ar fi fost în spatele acestor lucruri, învăluindu-mă într-o îmbrățișare.

Și când Cindy a sunat, câteva zile mai târziu, și a întrebat dacă puteam să ne întâlnim, i-am răspuns: „Da!”

După un drum de trei ore cu mașina, băieții și cu mine am ajuns la tribunalul unde lucra Cindy – și ne-a salutat o sală plină de oameni și un banner pe care scria: „Bine ați venit, Sandy, Jerrod și Casey”.

Emoționată, am observat o femeie care stătea în apropiere. Cumva, am știut. „Cindy!”, am plâns eu, căzându-i în brațe. Și atunci, un bărbat s-a apropiat de noi și mi-a spus: „Eu sunt Gary Myers.”

După câteva minute a vorbit un alt bărbat: „Eu sunt Lee Morrison”, a spus el. „Eu am primit ficatul lui Gary.”

„Nu-mi vine să cred!”, am exclamat către Cindy.

„Am vrut să vezi cât de mult a însemnat darul tău”, a zâmbit ea.

Auzind cum darul lui Gary salvase vieți, inima mi se înviora. Jerrod și Casey străluceau, povestind amintiri despre tatăl lor.

În weekendul următor, Gary Myers și soția lui ne-au invitat să îi vizităm. Gary i-a dus pe băieți la pescuit, iar noi am ajuns să îi cunoaștem familia. Și m-am trezit întrebându-l pe Gary dacă puteam să-i ascult inima... inima lui Gary al meu.

„Sigur că da”, a încuviințat el din cap.

M-am umplut de căldură ascultând bătaia regulată care mă umpluse de iubire în toți anii căsniciei noastre. Și când au ascultat băieții, le-au strălucit ochii.

În clipele de pace care au urmat, mi-am dat seama că darul lui Gary nu salvase doar viețile celor care primiseră organele, ci le salva și pe ale noastre.

Asta se întâmpla acum cinci ani – și de atunci, i-am cunoscut pe cei doi bărbați care au primit rinichii lui Gary. La fel ca ceilalți, și ei au devenit ca niște rude pentru noi.

Astăzi, Jerrod e în marină, iar Casey e atlet, la liceu. Ne amintim de Gary cu zâmbete, în loc de lacrimi. Să văd cât de puternici și de fericiți au crescut fiii mei mă umple de mândrie. Știu că și Gary ar fi mândru.

Întotdeauna voi fi recunoscătoare pentru bucuria pe care o am în viața mea – și pentru cei cinci îngeri care m-au ajutat să o regăsesc.

• *Sandy Allinder*
Povestită lui Dianne Gill
Publicată anterior în Woman's World